

1994. augusztus 12. - **Másfél köbméter erdeifenyő rönk szükséges egy jól fejlett ökör megsütéséhez.**

Ennyi kell egy tíz négyzetméteres parázsszőnyeghez is.

Majdnem azt írtam, varázsszőnyeg. Pedig az is igaz: a tűz elvarázsol. Egy máglya maga a mágia. Ezért is igyekeznek kifürkészni, megtapasztalni az emberek. E sorok írója jelentheti: átment a tűzön.

Legyőzhetetlen kíváncsiság és félelem kettőssége motoszkál az emberekben a tűz láttán. Talán a Prométheusz által lopott holmi büntudata vagy az izzó láva és pusztító tüzek okozta riadalom ivódott bele ösztön lelkünkbe. Pusztíthatsz vele tűzcsovát hajítva vagy lángszórót irányítva, de melegedhetsz, elmélkedhetsz, szeretkezhetsz mellette, sőt irányítva, dologra foghatod.

Szombat reggel elszánt kis csapat gyülekezik egy zuglói kertben. A többség: lányok, asszonyok. Ők a bátrabbak vagy nekik van több tűzre vetni valójuk? Tán fogékonyabbak a mágia iránt? Vagy mert ők ápolják a családi tűzhelyeket, nemegyszer tűzfészkeket?

Méretegjük egymást, a tűzről nem beszélünk. Egymásra vagyunk kíváncsiak.

Könnyű kis reggelivel indultunk, gyümölcs és lé a napi elemőzsiánk. Mióta először hallottam a tűzön járásról, furdalt a kíváncsiság: hogy hogy nem ég meg a talpuk?

Néhány éve Szingapúrban végignézttem az ottani indiai közösség vallási ünnepe alkalmából megrendezett tűzön járást. Egy hónappal előtte kezdték a fölkészülést szigorú vegetáriánus életmóddal és lelki ráhangolódással. Embertársaikról még rosszat gondolniuk sem szabad. A nagy napon tömött sorokban, százával érkeznek templomukhoz a résztvevők, ezrével az érdeklődők. A tűzönjárás ott csak a férfiak kiváltsága. Lángol a farakás az egyenlítői hőségben. Míg leég a máglya, a szertartás egyik bonyolítója szorgalmasan korbácsolja a jelölteket.

Előjáték a megtisztuláshoz. A feszültség pattanásig nő. Pálmaágakkal elsimítják a parazsat, s virágkoszorúval a kezében elindul az első. Futva teszi meg a tíz métert. Hatalmas üdvrivalgás és taps jutalmazza a teljesítményt. Gyermekeként örül a „hős”. Vajon mit érezhetett?

Elképzелhetetlen. Valami indiai mágiára gyanakszom. A meleg, a tűz igazi.

Minél elmélyültebben készülünk, annál katartikusabb az élmény, nagyobb a hatás. Csaba – a szervező és a főmágus – gitározik, énekelünk: Nama shivaju, nama shivaju, nama hu - ízlelgetjük az indiai mantrát. Kiengedjük hangunkat és a rossz érzéseinket. Egymást biztatjuk pillantásainkkal. A félelem azért ott bujkál pupilláink körül. Hárman-hárman megvalljuk egymásnak jó és rossz tulajdonságainkat. Már hallom is balról a fülemben mormolva rosszabbik éneket, miközben jobbról kellemesen duruzsolják jobbik valómat. Csábító ez a jobb oldal. Ösztönösem arra húzódom. A bal oldalt felejtjük el, nem is én voltam-vagyok.

Aztán mélyen belenézünk partnerünk szemébe és igyekeztünk meggyőzni, miközben ő folyton ellentmondott: igen, igen – nem, nem. Feleseltünk. És közben, szinte észrevétlenül a másik „nem”-je kéréssé változott, a kemény igenünk pedig megszelídült.

Majd hosszú vallomásba kezdtünk arról, hogy milyen elhatározásra jutottunk a félelmeinkkel kapcsolatban. Mit akarunk otthagyni a tűzben, mitől akarunk megtisztulni, mit akarunk elérni? Hogy dönten tudjak a konfliktushelyzetekben, ha saját vágyaim és mások érdekei ellentétesek; hogy ne legyek önző; hogy ne gyötörjön a büntudat mert gyerekes-családos létemre szerelmes lettem; hogy merjem vállalni

ijesztő önmagam; hogy ne zavarodjak össze az életem, mint egy kirakós játék; hogy ki léphessek a rám kényszerített szerepekből; hogy kinőhessek a kisebbségi érzésből; hogy visszanyerjem az önbizalmamat; hogy fölépíthessem összetört lelkemet; hogy megszabadulhassak a múlttól; hogy legyőzhessem emberi gyöngeségeimet... És mindezt

papírra is vetettük, hogy végül a tűzbe vethessük.

Nemrégem megismerkedtem Monyók Ildikó színművésznővel, aki korábban súlyos autóbalesetet következtében megbénult. Húsnál több műtét után sem nyerte vissza emlékezetét és beszédképességét.

Aztán találkozott egy amerikai kommunikációs trénerrel, s az általa vezetett program tűzön járással zárult. Ildikó akkor még nem tudott beszélni, de kétszer is átment a tűzön. És újra megszólalt. Ő volt az első magyar tűzjáró, akit megismertem.

Rőzséből gyújtózt csinálunk, precízen építjük a farakást. A mű elkészült, meggyújtjuk a máglyát és beledobjuk a félelmeinkről és mindennemű tűzrevalóinkról szóló levelünket. Ősi aktus. A sámánok korában érzem magam. Körülálljuk a tüzet, énekelünk. Veríték gyöngyözik rajtunk, ízelítőt ad melegéből a tűz. Visszavonulunk és folytatjuk a csöndes beszélgetést félelmeinkről és a remélt változásokról. A ráhangolódást csöndes meditációval és írásos nyilatkozattal zárjuk. Mindannyian saját döntésünk szerint megyünk át a tűzön. Ezzel is tudatosítjuk, hogy belső elhatározás és nem külsőkényszer mozdított. Már bírhatatlan a tűz közelében. Ezen kell átmenni? Elbizonytalanodom. A fenyőfa égési hőmérséklete 800 C fok. A talpamé? Még rágondolni is rossz. Nem is gondolok rá többet. Felejtjük el! Ki fog átmenni először? - hallom Csaba kérdését. Zsolt megelőzött. A fiatalabb gyorsabb volt. Ifjúsági előny - vigasztalódom. Másodiknak vágok neki. Aki elsőnek megy át, annak adatik a legnagyobb esély a változásra. Két lépés „nekifutás”, egyenes fejtartás, kitárt karok, mély lélegzet. Nem nézünk a lábunk elé. Az első fölkészül. Előre dőlten koncentrálni. Tétovázik? Hosszú perceknek tűnik a várakozás. Szorítunk neki, hogy ne adja föl. A parázs túloldalán kitárt karokkal várja Csaba. És a biztonság kedvéért egy lavór víz. Aztán hirtelen elindul, és szinti katonás léptekkel átlábol a tűzön. Összeölelkeznek. Most már nem olyan ijesztő.

Nem a fenét! Lépésnyire a tűztől nem lehet kibírni. Hátrálni kényszerülök. Ez a megfutamodás? Ezen kéne átmennem? Erre kellene rálépnem? Egész „pályafutásom” filmje lefut néhány másodperc alatt. Aztán olyan érzés lesz úrrá rajtam, amit a „minden mindegy”, „a kocka el van vetve” és hasonló közterek érzékeltetnek. Lehet, hogy az öngyilkosok is hasonló érzésekkel vágnak bele. És már megyek is. Még hogy megyek, repülök. Egy pillanatra angyalnak érzem magam. A tüzet, a parazsat egyáltalán nem érzem. Billegek az álom és az ébrenlét között. Szinte hihetetlen, de mégis biztos, hogy tűzön járok. Milyen puha, és egyáltalán nem éget. Megöleljük egymást. Az átkelésben biztos voltam, de nem hittem volna, hogy semmi fájdalom. De máris szurkolunk, szorítunk a hölgyekért. Tizennégy szempár biztatja Ágneszt, Ildikót, Zsuzsát és a többieket. Átmennek mindannyian. Nagyszerűek! Egyikük felszabadító zokogásban omlik barátja vállaira. Semmi baja, de most oldódik a feszültség. Gyógyul. Könnyeivel elfogynak félelmei. Még, még, még ennyi nem elég – skandálja egy belső hang. Meg háromszor átmegyek. Peckesen táncolok partneremmel. Kéjjel vegyes düh bujkál bennem. Győztem, győztünk. Néhány vízhólyaggal megúsztuk.

Faggatom társaimat, ki mit hagyott a tűzben. Bonyolult emberi sorsokat izzított át, tisztított meg a tűz. Anélkül, hogy a lavór vízre szükség lett volna.

Az együttes élmény örvénye fogva tart, együtt maradunk reggelig.

Vakítóan süt a hold, a kutyák kitaróan csaholnak, egyedül maradunk a gondolatainkkal.

Reggel ki testmozgást, ki az ébresztő kávé választja, mielőtt körbeülünk az élménybeszámolóhoz. Van, akit szinte kicseréltek, más még nem dolgozta föl az élményt és ülepíti a kívül-belül történeteket. De mindannyian részesültünk abban a kegyelemben, hogy megélhettük ezt az élményt.

Mire a történetek végére jutottunk, a még mindig parázsló hamuban megsült a kétvödörnyi

Mezítlábas tűzvarázs (Reform)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 19. vasárnap -

krumpli.

Hazafelé titokzatos mosoly ült ki az arcunkra, akkor is, ha ránk tapostak, , föllöktek a buszon. A „földi halandók” nem is sejtették, hogy min mentünk keresztül. Mi már könnyen megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Átélté, fotózta, leírta: **Zétényi Zoltán**